

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

REDAKTØR M. C. H. DREYER

FVENS STIFTSBOGTRYKKERI
• • (DREVER) • •

TIL MINDE OM
MORTEN CHRISTIAN HEMPEL DREYER

UDGIVER OG REDAKTØR AF FYENS STIFTSTIDENDE

21. JUNI 1860 — 20. APRIL 1934

(MANUSKRIFT FOR VENNER)

Fyens Stiftstidendes Farvel til den gamle Chef.

MED DYB SORG bringer vi idag Meddelelse om, at »Fyens Stiftstidende«s mangeaarige Chef-redaktør og Udgiver er afgaaet ved Døden. I over et halvt Aarhundrede havde han været knyttet til Bladet, og i godt 40 Aar havde han været den selvstændige Leder og Chef.

Et sjældent virksomt og daadrigt Liv i Pressens Tjeneste er hermed endt og den for »Fyens Stiftstidende«s Udvikling og Fremgang hidtil mest betydningsfulde Epoke afsluttet.

Med Sorg og Vemod bøjer alle vi, der er knyttede til »Fyens Stiftstidende«, vort Hoved ved vor afholdte Chefs Dødsleje. Men vi gør det ogsaa i Taknemmelighed og med Tak. Thi vor Chef var ikke alene en myndig Leder og Læremester, han var ogsaa en kyndig og kærlig Vejleder, og han var os alle en fuldgod Ven. Han følte en varm og stor Kærlighed til den Virksomhed, han saa trofast gav sit Liv og alle sine Kræfter. Hans Kærlighed var saa stor, at han ligefrem kunde dele den ud til dem, der enten

paa den ene eller paa den anden Maade blev knyttet til »Fyens Stiftstidende«, saa ogsaa de kom til at holde af Virksomheden og med Interesse og Iver, ja, med Kærlighed gik op i Arbejdet for dens Trivsel og Fremme.

Og vor gamle Chef fik den Lykke at se Virksomheden gro under sine Hænder. Han fik Lov til at være med i en Udvikling, som han fulgte med den mest levende Interesse, og der var ikke et Øjeblik, hvor han var i Tvivl om, hvad der maatte gøres for, at »Fyens Stiftstidende« kunde følge med i Udviklingen og være paa Højde med Tiden og tilfredsstille dens Krav.

Han var Chefen, men han var ogsaa Medarbejderen. Maaske mest af alt Medarbejderens Medarbejder. Han fulgte os alle fra Dag til Dag, han gav sine Vink, og han uddelte sin Kritik, og maaske var ikke mindst den kritiske Bedømmelse hans store Betydning for »Fyens Stiftstidende«. Han ønskede nemlig, at Bladet fremkom i en saadan Stil, en saadan Form og af et saadant Indhold, at der ikke udefra kunde være altfor megen Anledning til Kritik. Hans Kærlighed til Bladet var saa øm og nænsom, at han til det Yderste vilde værne om dets Prestige, og han var ogsaa til enhver Tid parat til at krydse en Klinge for at forsvare dets Ære. Og ved sin Virksomhed i det konservative Partis Tjeneste arbejdede han for at skabe vort Blad den Position, han nærede et inderligt Ønske om, at det maatte faa Lov at indtage i politisk Henseende. I de senere Aar var han ikke tilfreds med den politiske Udvikling herhjemme. Han syntes, den virkede spredende og ikke samlende paa de Kræfter, han mente burde lægges i til Værn for det, han nu

syntes var stærkest bærende i Livet: Gud, Konge,
Hjem og Fædreland.

Vi bøjer vort Hoved i dyb Sorg og inderlig Vemod.
Vor Chef lærte os Pligtfølelse og Trofasthed mod
Land og Folk, han indgav os Interesse for vor Ger-
ning, og han lærte os Arbejdets Glæde.

Æret være hans Minde!

J. Chr. Dreyer.

In memoriam.

Som barnefødt i denne By erindrer jeg »Fyens Stiftstidende« som den første Avis, der mødte mig paa Livets Vej. Ofte stod jeg som Dreng lurende paa det Øjeblik, da den afleveredes i Forstuen, for om muligt at faa den læst, før Faderen efter endt Dagværk forlangte den; thi naar dette skete, maatte man jo pænt aflevere den, selv om man befandt sig paa det mest spændende Punkt af Feuilletonen.

For den største Del af Byens Befolkning var »Fyens Stiftstidende« dengang det eneste Organ, hvorigennem den traadte i Forbindelse med de Idéer og Bevægelser, der krusede Samfundets Overflade. Man fandt det endnu ikke nødvendigt at læse mindst en halv Snes Blade dagligt for at føle sig orienteret. Alene ved den Andel, Redaktøren saaledes havde i den lokale Opinions Tilblivelse, indtog han en stærk Position i Byen. I mere end een Betydning var han »ansvarhavende«.

De ældre iblandt os erindrer endnu, hvor fortræffeligt Etatsraad J. C. Dreyer udfyldte Stillingen. Det maatte derfor synes en vanskelig Opgave at afløse ham og at fortsætte hans Værk. Det viste sig imidlertid hurtigt, at hans Søn, Morten Dreyer, var Opgaven voksen. Thi han havde en fast og helstøbt

Karakter, en mandig og retlinet Personlighed, der aldrig gik paa Akkord med de Idealer, han fra sin tidligste Ungdom havde gjort det til sin Livsopgave at kæmpe for, og han blev sine Anskuelse tro til det sidste.

Det samme trofaste Sind, den samme usvigelige Pligtfølelse lagde han for Dagen i sin daglige Gerning. Uden at ænse de heftige Smerter, han i en Aarrække maatte lide under, ledede han Administrationen af den omfattende Dobbeltvirksomhed, hvis Velfærd var ham betroet. Uden at lade sig hæmme af Hensyn til Bekvemmeligheden, gav han altid Møde, hvor Pligten eller Sjælens Trang kaldte paa ham. Endnu i Paasken saa man ham i Domkirken, mødende til Højmesse, omgivet af hele sin Familie. Ogsaa *den* lærte hans Trofasthed at kende.

Og endelig var han trofast overfor Erindringerne, de personlige saavel som de fædrelandske. Skønt han ogsaa efter at have mistet sin Hustru kunde samle Vennerne om sit Bord, gæstfri og vennesæl som han alle Dage var, lod man sig dog ikke skuffe: Savnet af *hende*, der i de mange Aar havde været saa uendelig meget for ham, var ham stedse lige nærværende, hvor godt han end *søgte* at skjule det.

Samler man alle de spredte Indtryk, hans kraftige Skikkelse og stærke Personlighed efterlader, føler man, at man med Sandhed kan sige om Morten Dreyer, at han var en *Mand* i Ordets bedste og fuldeste Betydning.

20. April 1934.

H. St. Holbeck.

Begravelseshøjtideligheden i Kirken.

Den 24. April Kl. 1¹/₂ blev vor kære Fader under meget stor Deltagelse begravet fra St. Knuds Kirke. Faders personlige Ven gennem mange Aar, Stiftsprovst H. Lützhøft holdt Hovedtalen, der her gengives efter Stiftsprovstens Manuskript.

Stiftsprovsten udtalte:

»Vore Tider ere i Herrens Haand« (Ps. 31), det gælder os alle: Vi er i den almægtige Guds Haand, den stærke Haand, den hellige Haand, men ogsaa *Faderens* gode og milde Haand. Han beskikker os vore Tider, han giver og han tager, han bestemmer, naar *disse* Tider skal være forbi, »saa vi i *Evigheden* staar«.

— Og naar nu denne Stund er kommen for denne vor Ven, om hvis Kiste og hvis Minde vi idag er samlede, da vil vi ogsaa ihukomme, hvor meget godt og naadigt Gud gav ham, mindes ham som en Mand, der havde Grund til at være taknemmelig og ogsaa var det, — men tillige mindes, at ogsaa han har prøvet Sorgens tunge Tider og Svaghedens trange Tider, men atter, at han søgte og fandt Guds Trøst og Hjælp.

Nu har Gud kaldt ham bort efter et langt Liv, en lang Arbejdsdag, hvor han fik Naade til at arbejde

til det sidste og saa ogsaa, inden Afskedstimen kom, at beskikke sit Hus og overgive sin Gerning i sine Sønners Hænder. — Saa var det Aftentide, og saa kaldte Gud ham herfra. Gud være ham naadig og glæde hans Sjæl!

Men vi er nu samlede — en meget stor Skare — for at sige vort sidste Farvel ved hans Kiste i denne Kirke, som han elskede, og hvor han har oplevet mangen god og mangen alvorlig Stund. Vi er samlede her med vore Minder om ham: hans store Slægt, hans Sønner og Søkende, Medarbejdere i den store Virksomhed, han ledede, mange Venner, som har staaet ham nær, baade i forskelligt Arbejde og i Samfølelse med ham, og vi vil da genkalde i vor Erindring hans Skikkelse, Billedet af hans kraftige og aabne Personlighed, — og hans Gerning. Mon vi da ikke kunne samstemme i at sige: *Der var en klar og med Troskab fastholdt Linie i hans Liv*, en Linie, der var fulgt fra hans Ungdom og indtil det sidste, bestemt af det, han elskede, og den Sag, han tjente.

Han havde den store Lykke at være udgaaet fra et godt og aandeligt levende Hjem, hvor der var Kærlighed til og Forstaaelse af det, som højner Livet, et Hjem, ledet af og præget af en Fader, der havde levet stærkt med i de aandeligt bevægede Tider i Fyrreterne og Halvtredserne. Aanden fra dette Hjem med dets levende Interesserethed for og Tro paa de ideale Magter, med varm Kærlighed til vort Folk og Fædreland, gav Livslinien for ham sin Retning og Farve.

Hans egen Studentertid faldt i Halvfjerdsernes og Firsernes kraftige Brydningsperiode, hvor den heftige Kamp stod mellem Idealisme og Europæisme. Ingen

Student undgik at komme ind under denne Kamp, hvor man vilde omvurdere Værdierne og erstatte de gamle Idealer med andre Værdier, der i saa mange Henseender viste sig at være værdiløse. Mange fik her en Paavirkning af de nedbrydende Magter, der blev skæbnesvanger for Livet, mange tog Skade paa deres Sjæl. — Andre blev derimod befæstede i deres Overbevisning om: at det gælder om at leve i *Aand* og *Sandhed*; vor afdøde Vens Liv og hele hans Virksomhed blev et Vidnesbyrd om, at han hørte til disse. Præget hjemmefra, Troen paa Aand, Kærlighed til det nationale, Tro paa Folkets Kerne og Arbejde for Folk og Fædreland, — den gamle Livslinie, den befæstedes for ham.

Nogle Verslinier af Digteren Edvard Lembcke synes jeg passer paa ham og paa dem, der gik ud af denne Prøvetid som han:

Livet er Alvor og Kampen er haard,
Blændværkets glimrende Bobler maa briste,
men hvad vi elske i Livets Vaar,
blive vi tro til det sidste.

Og da han saa begyndte sin Livsgerning, og da han senere fortsatte sin Faders Virksomhed, saa blev det efter denne Linie, den var Retningslinien for ham selv og for hans Blad. Dette stod ikke blot aabent for alt godt og helligt i Folkets Liv, men det var Bladets Formaal i Troskab mod Aand og Sandhed, i Kærlighed til Folk og Fædreland at fremme og bevare det, som ene kan bære den enkeltes som Folkets Liv og Fremtid: I Aand og Sandhed. — Paa den Linie var hans Blad at finde, dér var han selv at finde. Og det blev han tro til det sidste. Man vidste, hvor man havde ham, og man kunde stole paa ham.

Derfor nød han stor Tillid, og derfor blev en stor Mængde Tillidshverv betroet ham, offentlige, nationale og sociale. Og derfor har der lydt mange Udtalelser i disse Dage, baarne af Forstaaelse, Taknemmelighed og Vurdering af hans redelige og trofaste Sind. Og naar nu hans ældste Søn skal fortsætte denne Del af hans Virksomhed, da ved jeg, at De vil gerne fortsætte den i dybeste Forstand, og jeg vil da ønske ganske særlig, at det gamle Blad maa fortsætte efter den gamle Linie: I Aand og Sandhed — den Linie Eders Fader og Bedstefader gerne vilde følge. Gud give Velsignelse dertil!

»Hvad vi elske i Livets Vaar, blive vi tro til det sidste.« Det gælder i en fremragende Grad om det Hjem, han og hans elskelige Hustru byggede op. Mellem de to var der meget tidligt knyttet et inderligt og oprigtigt Baand, der blev af den største Betydning for ham, ja for dem begge. Hun havde bragt ham Lykke, og hun havde stor Indflydelse paa ham. Mindet om dette Hjem og Aanden fra det Hjem vil leve i hans Børn og blive bevaret som en sjælden rig og smuk Arv. Og for mange flere: for hele Slægten, for den gamle Moder, som han ærede og som idag vil mindes meget med Kærlighed og Vemod. Det blev Slægtens Samlingspunkt, fuldt af Erindringer for Søsken, Børnebørn og for en talrig Vennekreds, for de mange, som det gæstfrit aabnede sig for. Det var et lyst Hjem og det var et Hjem, hvor man følte sig velkommen. — Hvad hans Hustru blev for ham, det vidste i dybeste Forstand kun de to, men det var ogsaa synligt for alle, at der var den dybeste Forstaaelse mellem de to.

Saa blev da ogsaa hendes Død hans Livs store

Sorg — inderligt delt af alle, der stod hende nær, — og Mindet om hende bevaredes af ham i en Kærlighed og Troskab, der var meget skøn og rørende.

Det var ikke den eneste Prøvelse, der ramte ham. Alle véd vi, hvor svært det var for denne virksomme Mand, at hans legemlige Svaghed i mange Aar blev ham en smertefuld og tung Hindring i hans Arbejde og Virken. Saa meget mere maa vi beundre den Energi, hvormed han til Stadighed — ja, indtil de sidste Maaneder, ledede sine Virksomheder. Han kunde kun med stor Vanskelighed færdes, men daglig sad han paa sin Plads ved sit Skrivebord og ledede sit Blad og holdt de mange Traade i sin Haand. Og med samme Omhu som altid varetog han deres Tarv, som var knyttede til hans Gerning og hvis Ve og Vel altid laa ham varmt paa Sinde; thi han havde, — lad os sige *den gode gammeldags Følelse* overfor sine Undergivne, som hørte til hans Opfattelse og Begreb om en Arbejdsgiver.

Saa længe som muligt tog han virksom Del i de mange Hverv, som politiske og sociale, kirkelige og velgørende Institutioner havde lagt paa hans Skuldre. I en ganske *særlig* Grad var det ham en Hjertesag at virke paa de Omraader, hvori hans Hustru havde haft Del. Med en rørende Kærlighed fortsatte han hendes afbrudte Gerning og blev en trofast Støtte for mange. Ogsaa derfra skal idag her udtales en Tak.

Ja, han fortsatte Linien fra Barndom og Ungdom, og var der saa mere og mere, han maatte opgive at tage aktiv Del i, hans Hjerte bevarede sin Kærlighed.

Og var der meget, der maatte tage af, saa var der ét andet Omraade, hvor han voksede: Hans Tro, hans Gudsforhold — *det ene fornødne*. — Han havde

altid bevaret sin Tro og sin Ærbødighed for Evangeliet, som der i hans Blad altid var Plads og Forstaaelse for Kirkens Sag. — Som han selv havde gjort en Gerning i Kirkens Tjeneste med Troskab, saa blev nu Evangeliet mere og mere den store Livs-sag for ham. Hans Hustrus Død blev for ham et Trappetrin opad. Ikke blot stod han ofte — mange Aar daglig — ved hendes Grav, men mere og mere forvandlede Minderne til et levende Haab. En dansk Forfatter har sagt: »De Aar, der er levet af Evigheden, er ogsaa levet for Evigheden«, — og han levede meget med sine Tanker i Evigheden. Selvom det ofte kostede ham meget Besvær og Smerte, saa søgte han saa ofte som muligt hen til Guds Hus og den hellige Nadver.

Og se, det er nu jo den *rette* Linie, den Linie, som fører ikke blot fremad, men fører *opad*. Det var dette, som blev Livets Linie for ham.

Og naar vi saa nu sige Farvel, saa ved jeg, at dette Farvel faar en personlig Klang for mange, der var knyttet til ham, en hjertelig Klang og ledsøget af en hjertelig Tak og kærlige Tanker: allermost hans Børn, Svigerbørn og Børnebørn — han elskede Eder alle og var taknemmelig for den Kærlighed, I viste ham til det sidste. Vi sender en kærlig Tanke til den ham saa kære Datter, der idag ikke selv har været i Stand til at komme, — hendes Hjerter er her og hendes Tak og Farvel bringer vi ogsaa.

Lad os gentage Verset, vi sang:

Tænk, naar en Gang i Himlens gyldne Sale
jeg med den Ven, jeg her paa Jorden fandt,
i Lyset om et evigt Liv skal tale
og om det Liv, der som en Drøm forsvandt.

— Traaden her kan briste, men for dem, som lever efter den Linie, som fører opad, knyttes den igen hisset. Og det vil jeg gerne sige til alle Eder — Børn og Børnebørn —, det hørte med til hans hjertelige Haab for Eder — det har han sagt mig.

Ja, lad os prøve at sige ikke blot: Jeg med *den* Ven — men med *de Venner*, jeg her paa Jorden fandt — i Lyset om et evigt Liv skal tale og om det Liv, der som en Drøm forsvandt.

Og saa vil jeg paa alle Eders Vegne, der er samlede her idag og samlede i et kærligt Minde — fra den gamle Moder, Søkende og Slægt, Venner og Medarbejdere, baade i hans egen Virksomhed og i offentlig Virksomhed —, vi ville alle i Hjertet mindes ham i Taknemmelighed for hans Gerning og Venskab. Og lad os saa gentage Ordet: Vore Tider er i Herrens Haand — ja, vore Tider — og vor *Evighed*.

Lad os da, medens det er Dag, arbejde paa, at der kan være *Linie* i vort Liv, den *rette* Linie, den der fører opad, som en af vore Digtere har sagt: »Du gaar den lige Vej fra Jord til Himmel.«

Amen!

Stiftsprovst Fog-Petersens Tale.

Man sang derefter Salmen »Herrens Venner ingen-
sinde«, og Stiftsprovst Fog-Petersen besteg Prædike-
stolen og udtalte:

Fred er Kirkens Velkomstord
og Farvel paa denne Jord.
I vor Daab det til os lød,
skal genlyde i vor Død:
Fred med Eder, Herrens Fred
nu og i al Evighed.

Denne Herrens Fred kommer til os her i Jesu Kristi Kirke — den Fred, som ved Jesu Kristi Død og Opstandelse er blevet til en Virkelighed her i denne Ufredens Verden. Den er blevet til en Kendsgerning for de Mennesker, som tror paa ham, og den er blevet til den faste Grund i deres Liv. I alle Livets Omskiftelser, i Solskin som i Uvejr staar de fast i den rolige og lyse Bevidsthed, at de ejer Guds Fred.

Vi takker for Freden fra Gud, og vi takker, fordi han, om hvis Baare vi idag er samlede, lærte at lukke sit Sind op for Tilgivelsens, Kærlighedens og Fredens Ord. Han begærede at eje Guds Fred og at høre Gud til.

Han var en Realiteternes Mand. Han fik sin Ger-ning ude paa Livets Kampplads, og han regnede med Kendsgerningerne. Han var meget betroet, mange Mennesker viste ham stor Tillid, og hans Ansvar var stort. Men han var sig sit Arbejdes Betydning og sit Ansvar bevidst, og han havde den Lykke, at han bevarede Menneskers Tillid.

Fordi han var en Realiteternes Mand, sørgede han ogsaa for at have fast Grund under Fødderne. Han havde aabent Øje for Livets højere Værdier. Han fandt sin Gud, og det blev den faste Grund for ham.

Herren gør en Mands Gang fast. Vi husker Re-daktør Dreyer i hans Velmagtsdage som en Mand, hvis Gang var fast. Hans Vilje var stærk. Han var en myndig Mand. Han vilde tjene den Sag, han havde viet sig til, tjene sit Land og sit Folk, og han gjorde det udfra den bedste Overbevisning.

Han havde den Lykke at se det gro omkring sig, men ogsaa til ham kom Sorgen. Sorgløs Mand har ej levet, og hans Sorg blev en Hjertesorg, ikke blot et Øjeblik, men for Livet. Den kom til ham som hans daglige Gæst gennem Aarene, da han mistede sin Hustru. Smukt var det at høre ham tale om hende, han havde mistet, og smukt var det stærke Indtryk, *det*, han sagde, efterlod om en ridderlig Kærlighed og et harmonisk Samliv.

Han fandt Trøsten i sin Gud, han fandt den det eneste Sted, hvor den var at finde. Og der fandt han ogsaa Hjælpen overfor hans egen haarde Prøvelse og Styrken til at bære den.

Mange er idag taknemmelige over, at de lærte den Mand at kende, thi hans Sjælsstyrke og Kraft trods den legemlige Nedbrudthed kunde mange lære af.

Han hentede sin Kraft fra Gud, og han lagde ikke Skjul derpaa.

Fra Kirken skal der idag lyde en Tak til ham. Han var den danske Kirke en god og trofast Søn. Sct. Knuds Kirkes Værge var han til det sidste, og han elskede dette skønne Guds Hus, fulgte med levende Interesse og Deltagelse alt, hvad angik Kirken og Menigheden; her fejrede han sin sidste Paaskefest sammen med os, og herfra skal Kirkens Fredshilsen lyde til ham nu, han drager bort!

Fred med Eder! Herrens Fred nu og i al Evighed!

Gud være hans Sjæl naadig, Gud lade det evige Livs Lys lyse for ham! Gud lade ham hvile i Fred!

Amen!

Familiesammenkomsten i det gamle Hjem.

Efter Begravelsen samledes Familien i det gamle Hjem i Lille Graabrødrestræde og ved Mindehøjtideligheden her holdt afdødes ældste Søn Redaktør J. C. Dreyer følgende Tale:

Jeg byder Familien Velkommen her paa denne Sorgens Dag i det gamle Hjem. Vi ønsker, at der her idag ikke skal holdes Taler, men idet jeg byder Velkommen, vil jeg selv i nogle faa Ord karakterisere Dagens Betydning for Familien og for Hjemmet.

Vi har stedt vor kære gamle Fader til Hvile, en Hvile, han utvivlsomt trængte til og vist ogsaa i den sidste Tid længtes efter. Han fik sit Grundskud, da vor kære Moder døde, og selvom han tilsyneladende rettede sig, saa forvandt han det dog aldrig.

Fader var en stærk Mand, men selv de stærkeste maa jo bukke under for Døden. Og trods sin Styrke, bøjede han sig blidt og mildt ind under Guds Vilje og sov trygt og stille ind. Han vidste, at Gud er god, og at naar Timen var inde, skulde han opleve det længselsfuldt imødesete Gensyn med vor kære Moder.

Alle vi, der er her tilstede, har saa inderlig meget at sige vor kære Fader Tak for. Vi Børn takker ham

for uendelig megen Kærlighed, for Forstaaelse og for Venskab, og hele Slægten takker ham for, hvad Hjemmet her gennem 37 Aar har betydet. Han lærte os Kærligheden til Hjemmet og Agtelsen og Ærbødigheden for Traditionerne, som han førte videre den Gang, da Bedstefader trygt lagde det gamle Hjem i hans Varetægt.

Savnet vil blive svært og stærkt, men vi takker allesammen for de smukke Minder, han har skænket os, og vi takker Gud, fordi vi fik Lov at beholde ham saalænge iblandt os, og fordi Gud gav ham en saa mild og god Hjemfart.

Vi siger alle Tak, og saa kan vi jo hver især i dette lille Ord lægge saameget som vi selv ønsker. For os Børn rummer det alt, hvad der er stort, godt, smukt og betydningsfuldt i Livet.

Desværre maa Aage og jeg idag savne vor kære Søster ved vor Side. Men hendes Tanker er hos os, og vi ved, det er svært for hende at være fraværende i denne Stund.

Skal vi alle rejse os og med Tak og i Taknemmelighed i Stilhed tømme et Mindebæger for vor kære Fader.

Æret være hans Minde!
